

[Начало](#) > ... > [Предприемане На Съдебни Действия](#) > [Европейския Съдебен Атлас По Гражданскоправни Въпроси](#) > [Регламент „Брюксел I“ \(преработен Текст\)](#) > [Croatia](#)

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст)

Хърватия

Хърватия

ТЪРСЕНЕ НА КОМПЕТЕНТНИ СЪДИЛИЩА/ОРГАНИ

Инструментът за търсене по-долу ще ви помогне да намерите съдилища или органи, компетентни за даден европейски правен инструмент. Моля, имайте предвид, че въпреки че са положени всички усилия да се провери точността на резултатите, може да има изключения при определянето на компетентност, които не са обхванати.

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

На трети страни, които не са страни по даден спор, се връчва известие за съдебен процес по спора, за да бъдат уведомените, че взетото решение може да има непряко правно действие за тях. Ако ищецът или ответникът трябва да изпрати уведомление на трета страна за съдебния процес, образуван с оглед на осигуряването на определени последици в съответствие с гражданското право, той може да направи това по всяко време преди постановяването на окончателното решение в рамките на производството, като подаде искане до гражданския съд и посочи основанията за това и състоянието на производството. Страна, която отправя уведомление до трета страна за процеса, не може да се позовава на този факт, за да поиска спиране на производството, удължаване на срокове или отлагане на изслушване.

Третата страна, която има законен интерес една от страните в съдебния процес да спечели, може да се присъедини към въпросната страна, но не е задължена да направи това. Ако тази трета страна реши да встъпи в производството, тя представя декларация за встъпване или по време на изслушване, или чрез писмен документ, предоставен на двете страни. Трета страна, която встъпва в съдебен процес, не става страна по делото, а придобива статут на встъпила страна, която трябва да приеме състоянието на съдебния процес към момента на встъпването; действията на встъпилата страна не може да противоречат на действията на страната, към която тя се присъединява.

В хърватското право има три категории встъпване в дело: обикновено встъпване, встъпване, при което встъпилата страна има статут на единствен съищец/съответник (правните последици от съдебното решение важат с еднаква сила за встъпилата страна и за страната в производството) и специално встъпване (при намеса на прокурор и център за социални услуги в производството). Ако категорията на встъпването не е посочена, се приема, че то е обикновено встъпване.

Окончателното решение, постановено в съдебен процес, в който е имало уведомяване на трета страна или в който тази страна е участвала като встъпила страна, поражда специфично правно действие за въпросната трета страна, което обикновено се нарича интервенционно действие. Третите страни може да предотвратят това действие, като успешно повдигнат възражение, известно като *exceptio male gestī vel conductī processus*. Следователно, ако бъде образуван нов съдебен процес срещу трета страна, на която е било връчено уведомление като трета страна за съдебен процес или която е участвала във

въпросния спор, тази трета страна няма да може да предявява претенции в новия съдебен процес за уреждане на спора със страната, към която се е присъединила в рамките на предишния съдебен процес, че спорът, както е бил представен пред съда в това производство, не е бил разрешен правилно. Окончателното решение обаче няма да има абсолютно действие за встъпилата страна.

Съответно, ако дадена страна е предприела процесуални действия, като е знаела, че те биха влошили нейната позиция в производството, или ако тя не е предприела процесуални действия, като е знаела — въз основа на аргументите, с които е разполагала — че те биха подобрили нейната позиция в производството, или ако е лишила от значение за производството процесуалните действия, предприети от встъпилата в нейна полза страна, които е имало вероятност да окажат благоприятно въздействие, или е предприела действия, които са били в противоречие с тях, в такъв случай интервенционното действие на окончателното решение, прието преди това в рамките на спора между страната, към която встъпилата страна се е присъединила, и насрещната страна, може да се оспори, що се отнася до предишната встъпила страна.

Предполага се, че встъпилата страна е имала право да предприема всякакви действия в рамките на съдебния спор, които е имало вероятност да допринесат за положителен изход по него, освен ако не се установи друго, във връзка с възражение, направено от предишната встъпила страна.

Уведомяването поражда последици от процесуален характер и съгласно гражданското право. Страната, която е отправила уведомление до трета страна, може да се позове на „интервенционното действие“ на окончателното съдебно решение в последващ съдебен процес срещу тази трета страна, независимо от това дали третата страна е встъпила в делото (например ако нарушителят не се е включил като встъпила страна в съдебния процес между ощетената страна и застрахователя, въпреки че застрахователят го е поканил да направи това, той не може да повдига възражения в евентуално производство по регресен иск, предявен срещу него от застрахователя, които той е можел да повдигне в рамките на съдебния процес, воден между застрахователя и ощетената страна). Уведомяването е от значение също така за прекъсването на давност, за отлагането на падежи и за предявяването на искове за отговорност поради дефекти.

Фактът, че на трета страна е било връчено уведомление за съдебен процес, не оказва въздействие върху отношенията между въпросната трета страна и насрещната страна на страната, към която се е присъединила встъпилата страна, освен когато третата страна е решила да се присъедини към съдебния процес като встъпила страна.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Изпълнителното производство в Република Хърватия е регламентирано от Закона за принудителното изпълнение (*Ovršni zakon*) (*Narodne novine* (NN; Официален вестник на Република Хърватия) № 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17; наричан по-долу „OZ“).

В Закона е определена процедурата, по която съдилищата осигуряват събиране на вземания въз основа на изпълнителни основания (изпълнително производство (*ovršni postupak*)). В изпълнително производство участват също така Финансовата агенция (*Financijska agencija*; наричана по-долу „FINA“), която е юридическото лице, осъществяващо изпълнението в съответствие с OZ и закона, уреждащ изпълнението по отношение на парични средства, работодателите, Хърватският пенсионно-осигурителен институт и други органи, предвидени от закона.

Общинските съдилища (*općinski sudovi*) са тези, които имат компетентност да разпоредят принудително изпълнение, освен когато това правомощие изрично е било възложено на друг съд, орган или лице. Съдилищата, които са компетентни да разпореждат изпълнението, имат право също така да се произнасят по жалби срещу заповеди за изпълнение или други решения, които са приели в отговор на предложение за принудително изпълнение. Определената в OZ териториална компетентност е изключителна (напр. териториална компетентност за произнасяне по предложение за изпълнение относно недвижимо имущество и осъществяване на въпросното изпълнение има съдът, в чийто район се намира недвижимото имущество).

Изпълнителното производство на първа и втора инстанция се води и съответните решения се приемат от един съдия, освен когато в OZ е предвидено производството да се води и съответните решения да се

приемат от нотариус.

Производството се инициира от вискателя, който внася предложение за изпълнение в компетентния съд въз основа на изпълнително основание. Изключение от това правило се прави, когато вискателят подаде молба до FINA за директно събиране въз основа на изпълнително основание (напр. окончателно съдебно решение). Това е допустимо само в случай на изпълнение по парично вземане на длъжника (директно събиране на парично вземане). В такъв случай, вместо да се приеме решение за изпълнение, FINA изпраща на длъжника копие от молбата на вискателя с цялата информация.

Предмет на изпълнението са движимо имущество и права, върху които принудително изпълнение може да се извърши по закон за целите на принудителното изпълнение на вземане. Способите на изпълнението са изпълнителните действия, обезпечителните мерки или комбинацията от такива действия или мерки, чрез които вземането се изпълнява или се обезпечава неговото изпълнение в съответствие със закона.

Съдът разпорежда изпълнението да се извърши чрез способите и върху предметите, посочени в предложението за изпълнение. Ако са предложени различни способности за изпълнение или различни предмети, по искане на длъжника съдът ограничава изпълнението само до някои от тези способности или предмети, при положение че са достатъчни за изпълнението на вземането.

Въпросът дали дадена движима вещь или дадено право може да бъде предмет на изпълнение или дали изпълнението върху дадена вещь или движимо имущество или право е ограничено, се разглежда предвид обстоятелствата към момента на подаване на предложението за изпълнение.

В член 212 от OZ са определени специални разпоредби за изпълнението, свързано с парични средства, които са освободени от принудително изпълнение, или по отношение на парични средства, изпълнението върху които е ограничено, а в членове 241 и 242 от OZ са определени специални разпоредби за освобождаване от и ограничаване на изпълнението върху имуществото на юридически лица. Един от основните принципи на изпълнителното производство се състои в това, че когато съдът налага принудително изпълнение или обезпечителни мерки, той е задължен да зачита достойнството на длъжника и да гарантира, че неблагоприятните последици за длъжника от изпълнението ще бъдат сведени до минимум.

Решенията на първа инстанция може да се обжалват, освен ако в OZ не е предвидено друго. Изпълнението не се отлага при подаването на допустима жалба в предвидения срок срещу съдебно решение за принудително изпълнение въз основа на изпълнително основание. Жалбата трябва да бъде подадена в срок до осем дни, считано от датата на връчване на решението на първа инстанция, освен ако в OZ не е предвидено друго, или в срок до три дни, ако се касае за спорове относно менителници или чекове.

Всички вземания, по които има окончателно съдебно решение, решение на друг компетентен публичен орган, спогодба, сключена пред съд или друг компетентен орган, или нотариален акт, се погасяват по давност след 10 години, включително тези, за които в други обстоятелства по закон е предвиден по-кратък давностен срок.

Вземания, по които няма окончателно съдебно решение, решение на друг компетентен публичен орган, спогодба, сключена пред съд или друг компетентен орган, или нотариален акт, се погасяват по давност след пет години, освен когато по закон е предвиден друг срок.

За вземания за периодични плащания с падеж на годишна база или на по-кратки интервали се прилага тригодишен давностен срок, считано от датата, на която плащането е станало дължимо, независимо от това дали става дума за акцесорни периодични вземания като вземания за лихва или периодични вземания, свързани със самото право, като вземания за издръжка. Същото важи за анюитети, при които главницата и лихвата се плащат под формата на равни, предварително определени периодични суми, но не за погасявания на вноски или за други случаи на частично изпълнение.

Право, от което произтичат периодични вземания, се погасява по давност след период от пет години, считано от датата, на която е станало дължимо най-старото неизпълнено вземане. Правото на издръжка по закон не се погасява по давност.

Насрещни вземания, произтичащи от търговски договори за търговия със стоки и услуги, т.е. договори за търговия със стоки и услуги, сключени между търговец и публичноправен субект, и вземания за обезщетение за разходи, направени по тези договори, се погасяват по давност след три години. Давностният срок е приложим отделно за всеки случай, в който са доставени стоки, извършени са работи или е предоставена услуга. Вземания за наем, независимо дали заплащан периодично или еднократно, се погасяват по давност след три години. Вземания за обезщетение за вреди се погасяват по давност три години, след като жертвата е узнала за вредата и за лицето, което е причинило вредата. Във всички случаи такива вземания се погасяват по давност пет години след претърпяването на вредата. Когато вредата е причинена от престъпление и е предвиден по-дълъг давностен срок за наказателно преследване, вземането за обезщетение за вреда срещу извършителя се погасява по давност в края на давностния срок за наказателно преследване.

Вземанията, касаещи снабдяването с електроенергия и топлоенергия, газ, вода, услуги по почистване на комини и почистване, се погасяват по давност след една година, когато услугата е била предоставена, за да бъдат задоволени потребностите на домакинство, радиостанция или радиотелевизионна станция, що се отнася до използването на радиоприемник или телевизор. Едногодишният давностен срок се прилага също така за вземания на пощенски, телеграфни и телефонни служби, що се отнася до използването на телефони и пощенски кутии, други вземания на тези служби, касаещи суми, които са дължими на всяко тримесечие или на по-чести интервали, и вземания, свързани с абонаменти за печатни издания, считано от края на периода, за който е поръчана въпросната публикация.

Вземания на притежатели на застрахователни полици или трето лице по животозастрахователен договор се погасяват по давност след пет години, а вземанията по други застрахователни договори — след три години, считано от първия ден след края на календарната година, в която е възникнало вземането. Вземанията на застрахователя по застрахователен договор се погасяват по давност след три години. Давностният срок за вземане, което застраховател може да предяви срещу трето лице, отговорно за материализирането на риска, започва и приключва по същото време като давностния срок за вземането на застрахованото лице срещу третото лице.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

В Република Хърватия молбите се подават до компетентните общински съдилища по граждански дела и до компетентните търговски съдилища по търговски дела.

Всички общински съдилища са компетентни да се произнасят по признаването и изпълнението на решения на чуждестранни съдилища.

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

В Република Хърватия жалба срещу решение по молба за отказ на изпълнение се подава до районния съд чрез компетентния общински съд по граждански дела и до Висшия търговски съд чрез компетентния търговски съд по търговски дела.

Щракнете върху връзката по-долу, за да видите всички компетентни органи във връзка с този член.
[Списък на компетентните органи](#)

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

Според приложимото национално право няма съдилища, пред които може да се обжалва на следващ етап.

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

По отношение на компетентността по граждански и търговски въпроси член 46 от Закона за частното международно право (*Zakon o međunarodnom privatnom pravu*) (*Narodne novine* (NN; Официален вестник на Република Хърватия) No 101/17), който е в сила от 29 януари 2019 г., уточнява, че хърватските съдилища са компетентни по спорове с международен елемент. Тази разпоредба изрично постановява, че Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 20.12.2012 г., стр. 1) се прилага и разширява прилагането му спрямо ситуации, които включват граждани на трети държави. Параграф 3 от този член позволява да се реши, че съд на трета държава има компетентност, освен когато хърватски съд или съд на друга държава членка на Европейския съюз има изключителна компетентност.

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

В Република Хърватия уведомяването на трета страна е уредено в член 211 от Гражданския процесуален кодекс (*Zakon o parničnom postupku*).

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

- Договорът между Федеративна народна република Югославия и Народна република България от 23 март 1956 г. за взаимна правна помощ,
- Договорът между Социалистическа федеративна република Югославия и Чехословашката социалистическа република от 20 януари 1964 г. за уреждане на правните отношения по граждански, семейни и наказателни дела,
- Конвенцията между правителството на Социалистическа федеративна република Югославия и правителството на Република Франция от 18 май 1971 г. за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,
- Договорът между Федеративна народна република Югославия и Кралство Гърция от 18 юни 1959 г. за взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения,
- Договорът между Социалистическа федеративна република Югославия и Унгарската народна република от 7 март 1968 г. за взаимна правна помощ,
- Договорът между Федеративна народна република Югославия и Полската народна република от 6 февруари 1960 г. за правна помощ по граждански и наказателни дела,
- Договорът между Румънската народна република и Федеративна народна република Югославия от 18 октомври 1960 г. за правна помощ,
- Конвенцията между Федеративна народна република Югославия и Република Италия за взаимно съдебно сътрудничество по граждански и административни дела, подписана в Рим на 3 декември 1960 г.,
- Договорът между Федеративна народна република Югославия и Република Австрия за взаимно съдебно сътрудничество, подписан във Виена на 16 декември 1954 г.,
- Договорът между Република Хърватия и Република Словения от 7 февруари 1994 г. за правна помощ по граждански и наказателни дела.

Последна актуализация: 15/07/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.